

Velikonočni seminar MENS

Med 11. in 16. aprilom je bil Strassburg še bolj evropski. Nad 100 mladih predstavnikov evropskih manjšin iz vse Zahodne Evrope se je zbralo na tradicionalnem velikonočnem seminarju, ki so ga letos priredili alzaški mladinci za člane evropske manjšinske zveze MENS. Srečanja se je tudi letos udeležilo zastopstvo Mladinske sekcije Slovenske skupnosti.

Velikonočni seminar je letos potekal pod geslom: »Evropa kot možnost za

manjšine«. Mladi delegati so predstavili prisotnim svojo manjšino ter skušali posredovati svoja stališča glede na zgoraj navedeno geslo.

Med petdnevnim bivanjem v Strassburgu smo si ogledali tudi evropski parlament, kjer nas je sprejel visoki funkcionar te ustanove...Razložil in predstavil nam je cilje ter delovanje tega važnega evropskega foruma ter odgovarjal na vprašanja, ki smo mu jih postavili. Mladi Al-

SLOVENSKI KULTURNI KLUB

pripravlja za vse svoje sedanje in bivše člane, prijatelje in goste pristrčno PROSLAVO 30-letnice obstoja Kluba. Proslava bo v soboto, 6. junija, v Peterlinovi dvorani. Spored bo sestavljal recital šaljivih in razmišljujočih spominskih zapisov bivših članov ter nastop Tržaškega mešanega zbora pod vodstvom Tomaža Simčiča. Marsikoga bo pa verjetno pritegnila tudi razstava fotografij iz Klubove »zlate dobe«, ki jo že urejajo sedanji mladi klubovci. Večer se bo seveda zaključil z družabnostjo, za katero bi radi, da bi spet povezala vse nekdanje člane, posebno tiste iz prvih let delovanja.

Člani Slovenskega kulturnega kluba priporočajo torej vsem, naj ne pozabijo, da so vabljeni v Peterlinovo dvorano v soboto, 6. junija, ob 20h!

začani so tudi priredili nekaj izletov, med katerimi smo si lahko ogledali to zanimivo in pestro deželo. Med bivanjem pa so nas seznanili s perečim vprašanjem njihove ohranitve. Francoske oblasti namreč ne priznavajo nobene manjšine na svojem ozemlju, tako da je pravzaprav alzaško (nemško) govoreča skupnost popolnoma nepriznana in brez sleherne zaščite ali pravice, ki pripada vsaki manjšini. Alzaška manjšina šteje približno 3 milijone pripadnikov in prav to dejstvo je eden osnovnih razlogov, da alzaška skupnost ni še klonila asimilacijskemu procesu francoskih oblasti. Pozitivno je dejstvo, so nam povedali med našim obiskom v Alzaciji, da se še posebno mladina začinja zavdati svoje narodne pripadnosti in nanjo gleda s ponosom, kar je pogoj za sleherno rast in obstoj.

Seminar se je zaključil z občnim zborom MENSA. Med drugim so na občnem zboru bile izglasovane tudi številne deklaracije in dokumenti. Med temi je tudi dokument o stanju slovenske manjšine v Italiji, ki smo jo predstavili predstavniki Mladinske sekcije Slovenske skupnosti. V dokumentu smo se zavzeli za pravično in ta-

Slovenska mladina na zborovanju v Strassburgu

dalje na strani 144 ■

ODPUŠČANJE = LJUBEZEN

Nekateri mislijo, da je bilo v času, ko je bil Jezus na zemlji, lažje živeti evangelij, ker je človek Jezusa lahko videl in z njim govoril. In vendar je danes - zato ker je vstal od smrti - Jezus prisoten za vsakega človeka in ne le za majhno število ljudi.

Mlad človek se je odpravil na pot. Okrog sebe ima najboljše prijatelje, tiste, katerim lahko zaupa svoje težave, svoje sanje in svoje veselje. Toda pogovor z njimi mu ne zadošča. Želi si, da bi prestopil ozkost meje, ki ga loči od tisočev mladih, ki tako kot on hrepenijo po ljubezni in upajo v odpuščanje.

Stopiti na tako pot ni lahko. Premagati utesnjujočo silo, ki ga loči od drugih, zahteva močno voljo, veliko srce in neizmerljivo odprtost duha. Kako lahko zaupaš človeku, ki ga v življenju prej nisi nikoli srečal in ki zagotovo veš, da ga po kratkem srečanju ne boš videl več?

In kljub temu te neka sila vleče k njemu. Ne, to ni zunanja privlačnost, niti ljubeč nasmeh ali žareče oči, ki same od sebe govorijo in te vabijo, da se srečaš z njimi. Ne, to je nekaj več. To je sorodnost duš, sorodnost želja in sanj. Sorodnost, ki je zaznamovala človeka v tistem hipu, ko je prvič zavedno razmišljal o sebi.

Okoli tebe so sami mladi. Le redke je obraz zarezan z gubami; le redke bele glave. Mlada dekleta in fantje so se pripeljali od vsepovsod. Vsaka skupina govori svoj jezik. A različnost jezika ni ovira pri navezovanju stikov, čeprav je tako težko razumeti drugega. Beseda je sredstvo, s katerim lahko izraziš veliko. Dano ti je, da z njo lahko odkriješ samega sebe. Kako te bodo torej drugi spoznali, če ne prav preko besede? Toda če nimaš te možnosti, potem moraš poiskati drugo rešitev. In veš, katera je? To je gesta. Da, tvoje roke in tvoj obraz lahko prav tako govorijo kot beseda sama. Moral pa se boš krepko potruditi, da te bo tvoj »sogovornik« razumel; toda na koncu boš poplačan z veseljem, da si uspel pritegniti pozornost in njegovo bližino.

Ljudje, ki so se prvič srečali, so si izmenjali besedo, nato še gesto. Nakar so šli korak dalje. Razmišljali so.

»Zakon, po katerem je človek 'svet med svetovi' paradoksalno naravnava bližine in razdalje med ljudmi. Človek je človeku najbližji, ko je najbolj sam:

Šele ko si sam, si z vsemi ljudmi, šele ko si sam, ko ne vidiš njihovih obrazov, šele ko si sam, ko ne slišiš njihovih besed, jih vidiš in ljubiš. Kajti besede so kakor oblaki, zakrivajoči jasnino.

Človek je jasen šele, ko molči, šele takrat je odkrit.«

(Srečko Kosovel)

Bilo jih je pet tisoč. Mogoče več. Sedeli so drug ob drugem. Njihova telesa so se dotikala. Slišali so dihanje svojih sosedov. A njihove glave so bile sklonjene in niso videli nikogar. Poslušali so besedo in razmišljali. V njihova srca so se počasi zlivale besede brata Rogerja. Bile so to kapljice, ki so se zlivale v eno samo reko...

Konkretno živeti danes evangelij pomeni spoznati in sprejeti med drugimi tri bistvene stvari: živeti v vsej preprostosti, deliti ne le duhovne, ampak tudi materialne dobrine ter biti solidaren z drugimi.

Pride čas hudih preizkušenj in takrat izgubiš notranji mir, tako bistven za tvoje mlado življenje, ki ga gradiš iz dneva v dan. Oporo je treba najti v črpanju iz plemenitega upanja v človeštvo in zaupanju v Boga. To ni lahko, a pomaga ti zadihati in z vso borbenostjo nadaljevati na poti, na katero si bil postavljen. V življenju se naučiš in razumeš zelo malo stvari, a to je dovolj, da daš svoje življenje prav do konca in odkrijaš svoje ustvarjalne moči skozi vse življenje na zemlji.

Včasih te je strah prihodnosti; prihodnost se zdi zaprta in brez izhoda. Sprašuješ se: Čemu sploh živeti? Morda postajaš vse bolj brezbrizen in izgubiš celo okus za življenje. Zaskrbljen si praviš: Ogenj v meni bo ugasnil. Ampak ne. Nisi bil ti tisti, ki je zanetil ta ogenj. Ni tvoja vera ustvarila Boga, niti ga tvoji dvomi ne morejo pregnati v nič.

Kajti skrivnostna prisotnost vstalega Kristusa prebiva v vsakem človeku...

Slovenec, Hrvat, Poljak, Italijan, Anglež, Nemec, Francoz, Finec... vsak je poslušal in meditiral. Nakar je meditacijo nežno prekinila teizejska pesem in množica je večglasno zapela; tako se je pod oboki draveljske in šiške cerkve razlegel glas, ki je izražal upanje, da romanje zaupanja na zemlji ni zaman, da je vsako človeško bitje dolžno spoznati svet, ki ga obdaja, kajti le s spoznanjem ga bo lahko vzljubil, ga cenil in občudoval.

Ljubiti to, kar nam je bilo darovano: naravo v vsej svoji lepoti in človeka v vsej njegovi majhnosti in obenem veličini, zahteva od vsakega človeškega bitja veliko odpoved samemu sebi in istočasno veliko odgovornost.

Vsi smo odgovorni za to, kar udomačimo. Domačnost pomeni približati se drugemu in ga čutiti ob sebi z veliko preproščino in sproščenostjo. To je znak, da se v njegovi bližini počutiš varnega in zadovoljnega.

In za spleteno prijateljstvo je tudi vsak odgovoren. Zapustiti človeka, prepustiti

ga samemu sebi, potem ko si mu ponudil svoje prijateljstvo, je velika krivda. Ne moreš se zavedati, koliko bolečino lahko prizadejaš s takim neodgovornim dejanjem.

Vsi pa ne moremo biti prijatelji med seboj. Prijateljstvo je več kot nasmeh in pozdrav. Prijateljstvo združi dve duši v en sam svet, svet neizmerne naklonjenosti in občudovanja. In zelo težko je gojiti taka čustva z ljudmi, ki ne čutijo kot ti. Ljudje nismo zmožni ljubiti vsega, saj smo pač tako majhni in nebolgljeni. A vendar, treba je ljubiti vse, kar nas obdaja, ljubiti s tisto evanجيلsko ljubeznijo, ki se nikoli ne izčrpa.

Zato, če boš srečal človeka, pa naj govori katerikoli zemeljski jezik, spregovori z njim v jeziku ljubezni. Prav gotovo te bo objel, tesno stisnil k sebi in v takem objemu boš začutil, da te je že vzljubil in te sprejel takega kot si. Tako bosta lahko z ramo ob rami, z roko v roki stopila na pot življenja, ki ni in ne bo samo z rožami posuta. A to zemeljsko življenje vama bo uspelo oplešati in okrasiti samo z darom odpuščanja in ljubezni.

Lilijana Filipčič

SMRT

Smrt je stara, koščena ženica, ki se z izpitim obrazom in s koso v roki sprehaja po svetu. Njeni koraki so majhni in hitri, tako da večkrat na dan prehodi zemeljsko oblo. Njene oči so velike in nestrpne. Vse vidijo. Ustnice so brezbarvne; iz njih ni prišla še nobena beseda, samo hudoben smeh privre z lahkoto na dan. Ušes nima, zato ne sliši jokane prošnje matere, ki je izgubila sina, vdove, ki že šiva črno obleko, sirot, ki sedijo ob očetovi postelji.

Ženica se ne ozira nazaj, s koso uniči življenja, za sabo pušča trpljenje. Spretno se izogiba vsake pasti. Ljudem pa nastavlja svoje - vedno nove in spretno iznajdbe, iz katerih ni rešitve. Pušča jih na cestah, kjer je velik promet, tam, kjer je mnogo mladeničev izgubilo življenje. Vtika jih v telesa, v katerih se razvijajo neozdravljive bolezni. Skriva jih za vogalom prihodnosti, da prepreči razcvet ljubezni.

Smrt hodi po zemlji in odnaša ljudi. Ni hče se ji ne more upreti. Kar odloči ona, to se zgodi. Vedno pogostejše je, toda ob kosteh nima mesa. Koža ji odpada kot kači, mozeg se ji suši. Duše že dolgo let nima, srce pa ji je takoj okamenelo. Kislo se drži, ker ji zobje odpadajo.

Odkar se je pojavila, so njeni lasje redki in sivo-rumeni, razkuštrani, umazani, brez vsake oblike.

Neusmiljeno teka in krade življenja - grabi življenja brez madežev, brez krivde; pušča na svetu žalost.

Ingrid Gulic, V. b Žiga Zois

Srečanje v onostranstvu

Na Zemlji je bilo vse tiho in žalostno. Na pokopališču se je ogromna množica poslavljala od priljubljenega pevca Michaela Jacksona. Po pogrebu se je veliko pevcev, prijateljev, znancev in sorodnikov napotilo domov z žalostjo v srcu.

Duša Michaela Jacksona pa je meni nič tebi nič zletela proti nebu in se zibala nad oblaki, dokler ni zagledala vsemogočnega Boga.

»Dragi Miha!« je vzkliknil Bog. »Kako pa, da si že tu? Ali si se ustrašil Thrillerja ali Lucifera ali pa sta se Patty Young Twing in Billie Jean skregala?«

»Dragi Gospod Bog, jaz sem umrl naravne smrti. Kako da ne veš tega, ko pa si vseveden?«

»Saj... saj, a naša informativna služba xyz danes stavka, tako zadnjih novic še nimam. No, pa ti bom takoj določil mesto...«

In Michaelova dušica se je odpravila iskati svoj prostor, kjer naj bi pričakovala sodni dan. Na poti se ji je pridružil Vivaldi, ki je že od svoje smrti taval po nebu in iskal svoje dodeljeno mesto.

»Dober dan,« je Vivaldi pozdravil Jacksona.

»Oh, dear, kdo pa ste vi?« mu je odvrnil Jackson.

»Kaj me ne poznate? Oh, seveda, ta pokvarjena mladina poslušala danes samo Duran Duran, Stinga, Ramazzottija, Simple Minds, Dead or Alive in take razbijače. Posebno pa tistega Michaela Jacksona, ki je pred leti posnel video Thriller - zelo podobno je peklul!«

»What did you say? Michael Jackson? To sem jaz! Ali me niste spoznali?«

»Oh, saj res! Kako ste se spremenili! Zadnjič ko sem bral Nebeške novice, je bila v njih vaša slika. Jaz rock glasbe sploh ne trpim: to je samo razbijanje po bobnih in brenkanje na kitaro! Klasična glasba pa je ubrana, lepa, pomirjujoča...«

»No, I'm sorry. Moja glasba je good, lepa, originalna! S tem pa ne rečem da vaša glasba ni čudovita, le da je klasična glasba prezahtevna za mladino. Poleg tega pa, you know, se na partyjih ne da plesati ob zvokih Štirih letnih časov ali Bachove fuge, temveč Say you say me, The captain of her heart, Rock me, Amadeus...«

»Amadeus? Moj kolega? Da je prešel v vaš tabor?«

»Ne, ne! Neki pevec, Falco, mu je posvetil a song, pesem.«

»Potem je res! Zapustil me je! O Bog! Kako je to mogoče!«

»But, be silent, please! Kaj se tako razburjate!«

»Ne morem verjeti, ne morem verjeti...«

Razburjeni glasovi so prišli do vsemogočnega Boga. Brž je skočil v zasebno vozilo in se odpeljal. Ko je zagledal glasbenika, ki sta se prepirala, se ju je usmilil: za Vivaldija je ustvaril peti letni čas, da se bo lahko glasbeno izživljal, Jacksonova duša pa je odplavala v nebesa, kjer je iskala navdih za naslednji video: »Heaven!«

Martina Ozbič, II. a šola F. Prešeren

NAŠE OKOLJE

Mnogo se govori o lokaciji sinhrotrona v Bazovici. Sinhrotron je naprava, ki proizvaja jedrsko energijo. Ena taka naprava je nameščena le v Indiji. Če bi jo namestili tudi v Bazovici, bi se pri nas naselili znanstveniki, kemiki, fiziki in drugi. V tem primeru bi se pri nas začel proces raznarodovanja. Bazovica je namreč edina vas, kjer živi malo italijanskih družin. Vas ima prekrasne travnike in pašnike, ki so večinoma last nekaterih kmetov. V Bazovici je torej še nekaj družin, ki se preživljajo prav s kmetijstvom. Z namestitvijo sinhrotrona jim bodo travnike odvzeli. Ta razlastitev pa bo imela gotovo še kak drug namen. Pri ustanovi nameščeni znanstveniki si bodo kupovali zemljišča in zidali hiše, priselili se bodo v Bazovico in se pomešali med prebivalstvom. Vas bo tako izgubila svojo narodnostno podobo.

Sedim doma in gledam skozi okno. Pred mano se razprostirajo sami travniki. Razgled je čudovit. Moja hiša stoji nedaleč od prostora, ki je namenjen sinhrotronu. Kako mirno je vse! Večkrat sem opazila v bližnji dolini srne, fazane in druge ptice vseh vrst: šoje, dleske, sinice, kose... Pred nekaj leti sem videla celo štokljke, ki so se ponosno sprehajale po travniku. Ko se tako spominjam, pa se mi prikaže žalostna slika prihodnosti: nič več travnikov, ampak cement, dimniki in plini, ki iz njih uhajajo. Človek postaja vedno bolj brezbrizen. Ali se ne zaveda, da zastruplja samega sebe? Zdi se, da živi iz dneva v dan. Ali ne misli na naslednike?

Elizabeta Cacchi - I. kl. licej

Kdo je ohranil tistih dvanajst košar?

Dva metra stran od okna stoji miza. Podobna je tolikim drugim mizam z edino razliko, da je vanjo vrezanih pet hlebov in dve ribi. Se še spominjaš? da ne bi bili lačni. Vsi so bili nasičeni in s tistim, kar je ostalo, so napolnili dvanajst košar. In to niso bili ostanki, temveč je bilo istih pet hlebov in dve ribi v spremenjeni obliki. Pripravljeni so bili za tiste čase, ko bodo ljudje zopet lačni. Danes. Kdo je ohranil tistih dvanajst košar? Mar jih nismo slučajno odvrgli? Kakor bi bili tisti dan tako nasičeni, da bi brez pomisleka vse ostanke vrgli proč. Kakor bi pozabili, da smo nekoč vsi bili nahranjeni z dvema ribama in s petimi hlebi in, da je bilo z ostanki napolnjenih še dvanajst košar. Kakor da ne bi imeli pred očmi možnosti, da bomo nekoč lahko od lakote umirali. Danes.

Če bi danes na nekem štabionu vsi skupaj zopet poslušali istega govornika, bi lakote ne čutili. Kajti tako smo lačni, da se ni ti tega več ne zavedamo. To pa pomeni le, da smo mrtvi. Ne potrebujemo več nikakršne hrane ali pa vsaj tako mislimo. On bi se znašel med tisočimi, ki so le še gibajoča se trupla.

Trupla, ki jim lahko zopet vdihne življenje. Kajti večkrat je že to storil in pripravljen je to znova storiti samo, če bi mu kdo rekel: »Učenik, hrane nimajo«. On pa ne bi ostal prekritih rok, ampak bi zopet vzel v roke hleb kruha, se ozrl v nebo in ga blagoslovil. Nato bi ga razlomil na milijone koscev in ga dal vsakemu izmed navzočih, govoreč: »To je moje Telo, ki se za vas daruje«. Bilo bi do-

volj za vse. Samo tistega bi bilo treba najti, ki bi bil pripravljen stopiti k Njemu in ga nagovoriti: »Lačni so, čeprav se tega ne zavedajo«. Vsi bi dobili tisti majhen košček kruha, ki je pripravljen za vse, tudi za tiste, ki ne vedo, kaj je prava hrana.

Miza stoji dva metra stran od okna. Na njej je nekaj pribora in dve svečki. Pod oknom stoji človek, ki nam govori: »Lačni ste, jaz pa sem ohranil še nekaj za danes. Pridite vsi! Še ostalo bo!«

—o—

Nocoj bomo večerjali samo tele žemljice, ki so shranjene v majhni, blesteči se ku-poli. Spremenjena hranakošara ...

Lučka Poznič

Italijansko rock poletje 1987

Poletje privabi vsako leto v Italijo lepo število tujih gostov, ki prinesejo državni blagajni, a tudi zasebnikom lepe zasluške. Letos pa bo v mejah Italije poleg običajnih turistov, tudi nekaj takih tujcev, ki bodo med svojim bivanjem v Italiji zaslužili astronomske vsote, pa čeprav jih bomo plačali v lirah. V mislih imamo seveda razne Duran Durane, Madonne in Prince, ki se bodo v poletnih mesecih zvrstili po vsem Apeninskem polotoku, oz. bolje rečeno, v tistih središčih Apeninskega polotoka, kjer bo večja prisotnost mladega občinstva.

Letošnja bogata »ponudba« tujih zvezdnikov je še kar čuden pojav za italijanske razmere. V preteklih letih se je namreč le redkokdaj pripetilo, da bi lahko italijansko občinstvo »v živo« sledilo nastopom ameriško-angleških zvezdnikov popevke. Letos se bo

ta sanja uresničila mnogim. Zlobni jeziki trdijo, da je naval tujih glasbenikov odvisen predvsem od padca vrednosti dolarja, ki omogoča italijanskim organizatorjem koncertov manjši izdatek. Vsekakor zgleda, da je Evropa spet postala zanimivo tržišče za ameriške pevce, ki si z nastopom »v živo« utrdijo simpatije občinstva ter si tako zagotovijo boljšo prodajo svojih glasbenih stvaritev. Video posnetki imajo še vedno velik vpliv pri popularnosti nekega pevcu, vendar pa se samo s koncertom »v živo« lahko resnično analizira pevski talent in priljubljenost pevcu ali nastopajoče glasbene skupine.

Marsikdo se bo mogoče spraševal, pri katerih koncertih superzvezdnikov lahko glasbe bo v naslednjih mesecih lahko osebno prisoten. Že maja se bodo (upajmo, da skupaj z lepim vremenom) prikazali številni pevci: »stari« kanadski rocker Neil Young, nova angleška skupina The Smiths ter Slayer, predstavniki t.i. »Trash-metal«, kar bi po našem dobesedno pomenilo »smetiščnekovine«. Vsekakor pa sta najbolj pričakovani skupini, ki bi v maju morali nastopiti v Italiji, irska skupina U2, ki je pravkar izdala novo LP ploščo »The Joshua Tree«, ter (dekleta, prosim, ne omedlite...) Duran Durani, ki bodo svoje osvajanje Italije začeli kot Gari baldi na Siciliji. Ta skupina bo 28. maja nastopila v Palermu. Iz dobre, stare Anglije bosta prišli na gostovanje tudi skupina Genesis in Paul Young. Edinstvena prilika, da si ogledamo in prisluhnemo obema mitoma sodobne angleške popevke na enem koncer-

tu bo 22. maja v Milanu, na stadionu S. Siro, ki že tradicionalno sprejema podobne glasbene prireditve. Junija bodo Italijo dobesedno preplavile številne angleške skupine. Poleg že omenjenih Duran-Duranov se bodo začasno »preselili« v Italijo še David Bowie, Simply Red, Eurithmics, Peter Gabriel ter Bob Geldof. Edini predstavnik angleškega roka pa bo znani Prince. Julija ali avgusta pričakujejo prihod Madonne, Micka Jaggerja ter ansambla Los Lobos, Kid Creole and the Coconuts ter Cult. Avgusta bodo »koncertirali« naši stari »ljubljanški« znanci skupine Spandau Ballet. Nastopili bodo kar 16 krat. Poletno sezono pa bodo zaključili koncerti Boba Dylana, Stevieja Wonderja ter Michaela Jacksona.

Seveda vsi ti pevci in skupine ne bodo prišli v Italijo zastoj. Madonna naj bi za vsak koncert spravila v žep kar 500 milijonov lir. Za isto vsoto bo Tina Turner morala peti desetkrat, medtem ko si bodo trije Duran Durani delili 110 milijonov lir za večer.

Velikonočni seminar MENS

kojšnjo rešitev vprašanja globalne zaščite naše manjšine. Z izvolitvijo novega odbora je bilo tudi občnega zbora konec. Naše srečanje pa se je zaključilo v »Evropski hiši«, t. j. v prostorih na novo ustanovljenega društva, ki naj bi skrbelo za vse manjšince, ki jih pot pripelje v Strassburg. Poslovili smo se z željo, da bi se spet srečali naslednje leto v Brixnu.

P. R.

Alternativno služenje vojaščine

Alternativno služenje vojaškega roka ali takojmenovani ugovor vesti je še vedno aktualen problem in to ne le za mlade, ki naj bi bili najbolj zainteresirani za to možnost služenja vojaškega roka, pač pa za vse tiste ljudi, ki trdno verujejo v mir ter usmerjajo celotno svoje življenje in delovanje za dosego tega plemenitega cilja, ki je žal še danes le želja v srcu človeštva, dejansko pa je, glede na sedanje stanje v svetu, žal še neuresničljiv.

Mir je že po svoji definiciji antipod vojni, torej tisti, ki res želi mir, mora res z vso svojo močjo preprečiti vse, kar bi lahko pripeljalo prej ali slej k vojnemu stanju. Rimski pregovor »Si vis pace para bellum« (»Če želiš mir, pripravljaj vojno«) je mnogokrat izgovor za marsikatero politiko, ki predstavljajo javnosti kot edino sredstvo za mir povečanje orožnega potenciala, ki je pa predvsem velik »business« v rokah najrazličnejših oseb. Mlad človek, ki ne sprejme takega gledanja

na vprašanje miru, ter meni, da je družbi bolj koristen kot aktiven delavec na socialnem področju kot pa vojak v kaki kasarni, lahko gre zaradi svojega prepričanja tudi navzkriž z zakonom.

Odklon vojaške suknje iz moralnih razlogov so do pred kratkim smatrali za dezerterstvo, dejanje proti državnim interesom, torej vredno kazenskega postopka. Danes je sicer v mnogih državah zahodne Evrope možna izbira med vojaškim in civilnim služenjem obdobja, ki je po ustavi namenjeno obrambi državnega ozemlja.

V naslednjih številkah RASTI bomo skušali prikazati, kaj pravzaprav pomeni ugovor vesti v praktičnem življenju, ko posameznik mora, v večini primerov, sam nositi breme svoje odločitve, ko je, npr. v Italiji, njegova izbira čestokrat zavržena in se v primeru, da ne sprejme te odločitve, znajde pred vojaškim sodiščem, nato pa v zaporu.

Peter Rustja

ANAGRAMI

MARIJA DOKEC

MERICA DAJKO

REKA DA MOJCI

Res, Reka da Mojci možnost, da izvede do kraja vlado ljudstva. Zgornji anagrami povedo, kaj!

Veliko ekonomsko breme teh prireditev si bodo prevzeli razni sponzorji, ki so postali zaradi astronomskih stroškov takih koncertov potrebni tudi na glasbenem področju. Organizacijsko, zagotavljajo specializirani časopisi, je vse že poskrbljeno, da bo steklo v najlepšem redu. Usoda koncertov je sedaj v rokah glasbenikov in občinstva, ki bo tudi s svojim vedenjem in odzivom odločalo, če bodo v prihodnosti v Italiji še taki koncerti.

P. R.

RAST, mladinska priloga Mladike — 1987. Pripravljala uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, maj 1987. To število je uredil Peter Rustja.